

Descoperirea lui Iisus Hristos – Numărul șapte

Al treilea vai și ridicarea celei de-a șaptea împărăției: semnificația profetică a legii duminicale

Jeff Pippenger
2023-10-29

În capitolul unsprezece din Apocalipsă, cei doi martori sunt înălțați la cer ca un stindard în „același ceas” în care cade „a zecea parte a cetății”. În ceasul acela „al doilea vai a trecut; și iată, al treilea vai vine curând.” Islamul este a șaptea trâmbiță și al treilea vai care vine la „ceasul” „cutremurului” legii duminicale.

Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: „Suiți-vă aici.” Și s-au suit la cer într-un nor, iar vrăjmașii lor i-au văzut. Și chiar în ceasul acela a fost un mare cutremur, și a zecea parte a cetății a căzut, și în cutremur au fost uciși șapte mii de oameni; iar cei rămași s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Al doilea vai a trecut; și, iată, al treilea vai vine curând. Și al șaptelea înger a sunat din trâmbiță; și s-au auzit glasuri puternice în cer, zicând: „Împărățiile lumii acesteia au devenit ale Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor.” Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care ședea înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor, au căzut cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: „Îți aducem mulțumiri, Doamne Dumnezeule Atotputernic, Care ești, Care ai fost și Care vii, pentru că Ți-ai luat puterea Ta cea mare și ai împărățit. Și neamurile s-au mâniat, și a venit mânia Ta, și vremea morților, ca să fie judecați, și să dai răsplata robilor Țăi, prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Țău, mici și mari, și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul.” Și templul lui Dumnezeu a fost deschis în cer, și în templul Său s-a văzut chivotul legământului Său; și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur și grindină mare. Apocalipsa 11:12-19.

Cei doi martori se înalță la cer într-un nor, care, în mod profetic, reprezintă un grup de îngeri. După cum s-a citat anterior în aceste articole și după cum se găsește în Tablele lui Habacuc, sora White arată că atunci când mesajele individuale, reprezentate ca primul, al doilea și al treilea înger, intră în istoria profetică, ele sunt înfățișate ca îngeri individuali, însă solia Strigătului de la Miezul Noptii este reprezentată de mulți îngeri. Cei doi martori sunt înălțați la cer, pe când proclamă solia Strigătului de la Miezul Noptii, de o oaste de îngeri; astfel, ei sunt luați la cer „într-un nor”.

Către încheierea soliei celui de-al doilea înger, am văzut o mare lumină din cer strălucind asupra poporului lui Dumnezeu. Razele acestei lumini păreau strălucitoare ca soarele. Și am auzit glasurile îngerilor strigând: «Iată, Mirele vine; ieșiți în întâmpinarea Lui!»

Acesta a fost strigătul de la miezul noptii, care avea să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și a-i pregăti pentru marea lucrare dinaintea lor. Cei mai talentați oameni nu au fost primii care au primit această solie. Îngeri au fost trimiși la cei smeriți și devotați și i-au constrâns să înalțe strigătul: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!” Cei cărora le fusese încredințat strigătul s-au grăbit și, prin puterea Duhului Sfânt, au făcut să răsunе solia și i-au trezit pe frații lor descurajați. Această

lucrare nu se întemeia pe înțelepciunea și erudiția oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu, iar sfinții Săi care au auzit strigătul nu i-au putut rezista. Cei mai spirituali au primit întâi această solie, iar cei care mai înainte conduseseră în lucrare au fost ultimii care au primit-o și au ajutat la amplificarea strigătului: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!” Scrieri timpurii, 238.

În ceasul cutremurului, care nimicește a zecea parte a cetății, șapte mii de bărbați sunt uciși. Cutremurul este legea duminicală în Statele Unite. O cetate este un regat în profeție, iar Statele Unite sunt o zecime din regatul celor zece regi din Apocalipsa 17. Statele Unite sunt răsturnate de cutremurul legii duminicale și încetează a mai fi al șaselea regat al profeției biblice, iar apoi se înalță la poziția de cel dintâi dintre cei zece regi, devenind al șaptelea regat al profeției biblice; iar cei zece regi vor cădea de acord să-și dea regatul papalității, care este a opta și este dintre cei șapte.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă nu au primit o împărăție; dar vor primi putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da puterea și tăria fiarei. Aceștia se vor război cu Mielul, iar Mielul îi va birui, căci El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților; și cei care sunt cu El sunt chemați, aleși și credincioși. Și mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut, pe care șade desfrânata, sunt popoare și mulțimi și neamuri și limbi. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor dezgoli, îi vor mânca carnea și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să împlinescă voia Lui, să fie de un gând și să-și dea împărăția fiarei, până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care domnește peste împărății pământului. Apocalipsa 17:12-18.

Cei zece împărați ai Națiunilor Unite „sunt de acord” să „își dea” „împărăția lor mondială fiarei”. Ei au „un singur cuget”, întocmai cum „s-au sfătuit împreună cu un singur cuget” în Psalmul optzeci și trei. Ahab a fost regele celor zece seminții, care a săvârșit relația nelegiuită a curviei cu desfrânata din Tir, în Isaia, capitolul douăzeci și trei. Relația nelegiuită dintre Ahab și Izabela a prefigurat relația nelegiuită dintre Irod și Irodiada, pe vremea lui Ilie, reprezentat ca Ioan Botezătorul. Irod a fost un reprezentant al Imperiului Roman, despre care, în Daniel, capitolul șapte, se spune că are zece coarne. Cele zece coarne au fost prefigurate de împărăția de zece seminții a lui Ahab, iar amândouă dau mărturie despre cei zece împărați ai Națiunilor Unite. Avându-i pe Ahab și pe Irod ca reprezentanți ai statului în aceste relații nelegiuite, rolul lor a fost să ducă la îndeplinire prigoana ereticilor, în slujba desfrânatei din Tir, care își cântă cântările la sfârșitul celor șaptezeci de ani simbolici.

"Regii, cârmuitorii și guvernatorii și-au pus asupra lor stigmatul Antihristului și sunt înfățișați ca balaurul care iese să poarte război împotriva sfinților — a aceluia care păzesc poruncile lui Dumnezeu și care au credința lui Isus." Mărturie pentru slujitori, 38.

La legea duminicală, fiara care se ridică din pământ încetează să domnească în calitate de a șasea împărăție a profeției biblice, căci tocmai a săvârșit curvie cu Izabela, iar apoi preia conducerea Organizației Națiunilor Unite. Ea obligă apoi întreaga lume să instituie la nivel mondial chipul fiarei, așa cum procedaseră mai înainte, la legea duminicală, în națiunea lor.

Și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele pe care i s-a dat să le facă înaintea fiarei, spunând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip al fiarei, care fusese rănită cu sabia și a rămas în viață. Și i s-a dat să dea suflare de viață chipului fiarei, pentru ca chipul fiarei să și vorbească și să facă astfel încât toți câți nu se vor închina chipului fiarei să fie omorâți. Și îi face pe toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor; și ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei. Apocalipsa 13:14-17.

Ahab, Irod, cei zece regi ai Imperiului Roman și cei zece regi ai Națiunilor Unite reprezintă balaurul care se duce să poarte război împotriva sfinților, căci întotdeauna amantul Izabelei este acela care înfăptuiește prigoana împotriva celor pe care Izabela îi califică drept eretici.

Astfel, deși balaurul, în primul rând, îl reprezintă pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne. Tragedia veacurilor, 439.

La cutremurul legii duminicale, „șapte mii” de oameni sunt „uciși”. În Daniel unsprezece, versetul patruzeci și unu, „mulți cad”. Cei care cad când sosește legea duminicală sunt adventiști de ziua a șaptea laodiceeni care nu s-au pregătit pentru criză. Numărul „șapte mii” reprezintă rămășița poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus lui Ilie, la criza de pe muntele Carmel, care reprezintă criza legii duminicale, că erau „șapte mii în Israel” care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Apostolul Pavel comentează asupra acestui fapt.

Spun deci: A lepădat Dumnezeu poporul Său? Nicidecum. Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu știți ce spune Scriptura despre Ilie? Cum se plânge el lui Dumnezeu împotriva lui Israel, zicând: Doamne, Ți-au ucis profeții și Ți-au dărâmat altarele; iar eu am rămas singur, și ei caută să-mi ia viața. Dar ce-i spune răspunsul lui Dumnezeu? Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea chipului lui Baal. Tot astfel, și în vremea de față este o rămășiță după alegerea harului. Romani 11:1-5.

Expresia «șapte mii» reprezintă o rămășiță a poporului lui Dumnezeu, însă trebuie luat în considerare contextul în care această expresie îi identifică în mod simbolic. Bărbații doborâți la cutremurul legii duminicale sunt rămășița adventiștilor de ziua a șaptea necredincioși, care, atunci și acolo, sunt duși în robie de Babilonul spiritual modern. În istoria profetică a Israelului literal din vechime, când Babilonul a pustiit Ierusalimul a doua oară din trei, a existat o rămășiță de «șapte mii» de bărbați «viteji» «ai țării», luați în robie.

Și l-a dus pe Ioiachin la Babilon, și pe mama împăratului, pe soțiile împăratului, pe dregătorii lui și pe vitejii țării; pe aceștia i-a dus în robie din Ierusalim la Babilon. Iar pe toți bărbații viteji, în număr de șapte mii, și pe meșteșugari și pe fierari, în număr de o mie, pe toți cei tari și deprinși la război, pe aceștia i-a dus împăratul Babilonului robi la Babilon. Iar împăratul Babilonului l-a pus împărat în locul lui pe Matania, fratele tatălui lui, și i-a schimbat numele în Zedechia. 2 Împărați 24:15-17.

Odată ce vitejii Ierusalimului sunt doborâți în timpul cutremurului legii duminicale, „al treilea vai vine curând. Și al șaptelea înger a sunat.” Al treilea vai este a șaptea trâmbiță pe care o sună al

șaptelea înger. În „ceasul” „cutremurului” legii duminicale—Islam lovește!

Una dintre trăsăturile principale ale islamului, în cadrul primului și celui de-al doilea «vai», a fost faptul istoric că modul lor de a purta războiul nu semăna cu tacticile obișnuite de război folosite în epoca în care și-au împlinit rolul profetic. Modul lor de a face război era să lovească brusc și pe neașteptate. Cuvântul «asasin» derivă din practicile războinicilor islamici din acea perioadă istorică. Atacurile lor au fost asemănătoare cu cele ale kamikaze-lor japonezi din cel de-al Doilea Război Mondial. Războinicii islamici se așteptau să moară atunci când își asasineau ținta. Din acest motiv, o practică obișnuită pentru războinici era să se pregătească pentru moarte narcotizându-se cu hașiș, înainte de atac, pentru a ajuta la înăbușirea fricii de moarte. Când își loveau victimele, lovitura era bruscă și neașteptată, iar dependența lor de hașiș pentru starea mentală dorită, combinată cu atacul pe ascuns, a constituit baza etimologică a cuvântului «asasin», datorită legăturii sale cu cuvântul «hașiș».

Al treilea vai și a șaptea trâmbiță „vin curând”.

În mod asemănător, la 22 octombrie 1844, Solul legământului a venit „deodată” la Templul Său. Sora White a definit caracterul de „deodată” al sosirii Solului legământului, arătând că venirea Lui a fost „neașteptată”. Prin urmare, toate cele patru „veniri” care s-au împlinit la 22 octombrie 1844 au fost neașteptate și subite.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Pilda celor zece fecioare se repetă ad litteram; astfel, toate cele patru „veniri” care s-au împlinit la 22 octombrie 1844 urmează să se împlinească din nou, ad litteram, odată cu cutremurul care este legea duminicală. Comentând pilda fecioarelor, Sora White adaugă la mărturia care identifică caracterul subit și neașteptat simbolizat prin cutremurul legii duminicale, acesta fiind împlinirea desăvârșită a Strigării de la miezul nopții.

Caracterul este dezvăluit de o criză. Când, la miezul nopții, glasul stăruitor a vestit: „Iată, Mirele vine; ieșiți în întâmpinarea Lui”, fecioarele adormite au fost trezite din somnul lor și s-a văzut cine făcuse pregătiri pentru acest eveniment. Ambele părți au fost prinse pe nepregătite, dar una era pregătită pentru situația de criză, iar cealaltă a fost găsită nepregătită. Caracterul este dezvăluit de împrejurări. Situațiile-limită scot la iveală adevărata tărie a caracterului. Vreo nenorocire bruscă și neprevăzută, un doliu sau o criză, vreo boală neașteptată sau vreo suferință, ceva care aduce sufletul față în față cu moartea, va scoate la iveală adevărata esență lăuntrică a caracterului. Se va face vădit dacă există sau nu vreo credință reală în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Se va face vădit dacă sufletul este sau nu susținut de har, dacă este untdelemn în vas, împreună cu candela.

Vremuri de încercare vin asupra tuturor. Cum ne purtăm sub încercarea și punerea la încercare a lui Dumnezeu? Ni se sting candelile? Sau le păstrăm încă aprinse? Suntem pregătiți pentru

orice eventualitate prin legătura noastră cu Acela care este plin de har și de adevăr? Cele cinci fecioare înțelepte nu au putut împărtași caracterul lor celor cinci fecioare neînțelepte. Caracterul trebuie format de fiecare în parte. Review and Herald, 17 octombrie 1895.

La cutremurul legii duminicale, Statele Unite ale Americii încetează să mai fie cea de-a șasea împărăție din profeția biblică. Rămășița de șapte mii de adventiști laodiceeni, care nu s-au pregătit pentru criză, va manifesta un caracter pregătit pentru semnul fiarei. Atunci Islamul sosește brusc și pe neașteptate, căci "al treilea vai vine curând", pe când "al șaptelea înger" sună!

Cele patru „veniri” care s-au împlinit toate la 22 octombrie 1844 sunt apoi repetate. Prima venire a indicat deschiderea judecății, în împlinirea Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. Ea a confirmat solia primului înger, care a anunțat că „ceasul” judecății Lui a venit. Acea împlinire tipifică „ceasul” cutremurului, care începe odată cu legea duminicală și este „ceasul” când Islamul aduce „judecata Sa” asupra Statelor Unite pentru adoptarea unei legi duminicale.

Solul legământului din Maleahi, capitolul al treilea, a venit deodată la templul pe care El îl ridicase în patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844, ca să intre în legământ cu „Leviții” istoriei millerite. La cutremurul legii duminicale, Solul legământului vine deodată să intre în templul oaselor moarte și uscate care au fost înviate, ca să intre în legământ cu „Leviții” istoriei celor o sută patruzeci și patru de mii.

La cutremurul legii duminicale, Fiul omului vine la Tatăl ca să primească o împărăție, în împlinirea Daniel, capitolul șapte, versetul treisprezece, așa cum a făcut la 22 octombrie 1844; căci la "ceasul" cutremurului sunt "glasuri în cer", care proclamă că "împărățiile acestei lumi au devenit ale Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor. Iar cei douăzeci și patru de bătrâni, care ședea înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor, au căzut cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: Îți aducem mulțumiri, Doamne Dumnezeule Atotputernice, care ești, care erai și care ai să vii; pentru că Ți-ai luat puterea Ta cea mare și ai împărățit."

În ceasul cutremurului, când a venit Judecata Lui, și cei doi martori, care fuseseră înviați mai înainte de pe strada pe care fuseseră uciși, se ridică. Atunci, asemenea unei oștiri puternice, ei sunt înălțați la cer, în timp ce rămășița de șapte mii de adventiști laodiceeni este doborâtă. Grâul înțelept a fost chiar acolo și atunci despărțit de neghina nechibzuită. Hristos primește atunci Împărăția Sa, iar a șaptea trâmbiță răsună, care este și al treilea vai, care vine deodată și pe neașteptate, iar atunci „neamurile” „s-au mâniat și a venit mânia Ta”.

Întărâtarea neamurilor este rolul profetic al Islamului și începe la ceasul cutremurului și continuă până la închiderea timpului de probă al omenirii și la cele șapte din urmă plăgi, care sunt prezentate prin cuvintele: «a venit mânia Ta». Între legea duminicală din Statele Unite și închiderea timpului de probă, unde mânia lui Dumnezeu este manifestată în cele șapte din urmă plăgi, trei martori simbolici — vaiul al treilea, simbol al Islamului; trâmbița a șaptea, simbol al Islamului; și întărâtarea neamurilor, simbol al Islamului — atestă că mesajul Strigării de la miezul nopții este o împlinire a sosirii Islamului la legea duminicală.

La fel ca în mișcarea millerită la început, mesajul Strigării de la miezul nopții a fost o corecție a unei predicții eșuate. În istoria millerită, eșecul a constat în faptul că evenimentul prezis să aibă loc nu s-a împlinit. La începutul istoriei millerite, Filadelfienii au prezentat predicția lor care avea să se dovedească eșuată, deoarece Dumnezeu Și-a ținut mâna peste o greșală din diagrama din 1843.

În mișcarea laodiceeană de la sfârșitul Future for America, Dumnezeu nu Și-a ținut niciodată mâna peste greșală. Au fost mâini omenești cele care au acoperit adevărul că timpul nu mai trebuia să fie folosit în aplicarea profetică. Mâinile omenești reprezintă faptele omenești.

În mișcarea de încheiere a celor o sută patruzeci și patru de mii, eroarea aplicării timpului a fost păcat, căci aplicarea timpului profetic nu mai era îngăduită. Aplicarea păcătoasă a timpului a fost prefigurată prin nesocotirea de către Moise a poruncii lui Dumnezeu de a-și circumcide fiul și prin nesocotirea de către Uza a poruncii lui Dumnezeu potrivit căreia numai preoții puteau atinge chivotul. Nu a fost voia Domnului ca poporul lui Dumnezeu să săvârșească asemenea acțiuni păcătoase sau să comită asemenea omisiuni. Păcatul are o singură definiție, și anume călcarea legii. Moise a călcat legea lui Dumnezeu privind circumcizia, Uza a călcat legea lui Dumnezeu referitoare la sanctuar, iar această mișcare a călcat legea profetică a lui Dumnezeu. Israelul din vechime a fost făcut depozitarul legii lui Dumnezeu, iar mișcarea adventă, la începutul și la sfârșitul ei, a fost de asemenea făcută depozitara adevărilor profetice ale lui Dumnezeu.

În strâmtorarea ei, Țipora a împlinit pe loc, ea însăși, actul tăierii împrejur a fiului lor, reprezentând astfel pocăința pe care cei implicați în această mișcare trebuiau s-o manifeste de îndată pentru inacțiunea păcătoasă de a fi îngăduit ca aplicarea timpului să fie asociată cu solia. Tot astfel, David manifestă o pocăință profundă pentru fapta lui Uza. Ca mișcarea să susțină că aplicarea timpului în predicția din 18 iulie 2020 a fost, într-un fel, corectă, că, cumva, aceasta a fost voia lui Dumnezeu, înseamnă a susține că Moise și Țipora nu trebuiau, în realitate, să păzească poruncile explicite ale lui Dumnezeu și că lui Dumnezeu nu-I păsa cu adevărat dacă Uza atinge chivotul. 18 iulie 2020 a fost o predicție falsă, iar aspectul fals a fost cel al timpului.

Aceste adevăruri vor fi explorate în continuare în articolul următor.

Domnul mi-a arătat că solia celui de-al treilea înger trebuie să înainteze și să fie proclamată copiilor risipiți ai Domnului și că nu trebuie să fie legată de timp; căci timpul nu va mai fi niciodată o încercare. Am văzut că unii căpătau un entuziasm fals, izvorât din propovăduirea timpului; că solia celui de-al treilea înger era mai puternică decât poate fi timpul. Am văzut că această solie poate sta pe propria ei temelie și că nu are nevoie de timp ca să fie întărită, și că va înainta în putere mare, își va face lucrarea și va fi scurtată în neprihănire. Experiențe și Viziuni, 48.